

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2016r.

Sąd Rejonowy Poznań - Stare Miasto w P., VII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Gerard Bochyński

Protokolant: p.o. staż. I. W.

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **G. M., M. M., W. M., B. K., K. O.**

przeciwko **Miastu P.**

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 4.655,94 zł (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt pięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z:

-
- z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.694,00 zł od 1 lipca 2015r. do 31 grudnia 2015r.,
- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.694,00 zł od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.961,94 zł od dnia 9 lutego 2016r. do dnia zapłaty.

I. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

II. Umarza postępowanie co do kwoty 523,67 zł (pięćset dwadzieścia trzy złote sześćdziesiąt siedem groszy).

III. Kosztami procesu obciąża w całości pozwanego i z tego tytułu zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 2.676,00 zł.

SSR Gerard Bochyński

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 stycznia 2016r. powodowie G. M., M. M., W. M., B. K. i K. O. wnieśli o zasądzenie od pozwanego Miasta P. na ich rzecz kwoty 5.179,61 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot i dat określonych w pozwie do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie podali, iż są współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. w udziale wynoszącym po 1/5 części każdy, dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą (...). Na przedmiotowej nieruchomości pobudowany jest budynek mieszkalny wielolokalowy. W przedmiotowym budynku na parterze znajduje się lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 35,25 m², który bez tytułu prawnego zajmował M. J.. Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2010r. w sprawie I C 929/09/6 Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu orzekł wobec M. J. eksmisję z tego lokalu mieszkalnego, przyznając mu prawo do lokalu socjalnego. Po wezwaniu Miasta P. do złożenia M. J. ofert zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego –

powodowie otrzymali odpowiedź, że Miasto P. ma ograniczone zdolności realizacyjne w zakresie dostarczania lokali socjalnych i obecnie nie ma możliwości złożenia M. J. oferty umowy najmu lokalu socjalnego. Pozwany nie złożył uprawnionemu oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, a osoba ta zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu do dnia 4 października 2015r, czyli od dnia jej śmierci. Strona powodowa wskazała, że na dochodzoną niniejszym pozwem należność składa się kwota 4.547,94 zł tytułem czynszu najmu za okres od 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. Ponadto powodowie dochodzą w niniejszej sprawie poniesionych kosztów utrzymania lokalu – wywozu śmieci w wysokości 108,00 zł oraz dostawy wody i odbioru ścieków w łącznej kwocie 523,67 zł. Powodowie pismem z dnia 19 czerwca 2015r. wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 2.694,00 zł w terminie do 30 czerwca 2015r. Pozwany nie uregulował powyższej należności, a zatem pozostaje w zwłoce z zapłatą tej kwoty od dnia 1 lipca 2015r. W pozostałym zakresie, tj. w kwocie 2.485,61 zł, odsetki są żądane od dnia złożenia pozwu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana wskazała, że powodowie nie wykazali przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego, zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaprzeczył jakoby osoba uprawniona do lokalu socjalnego zamieszkiwała w lokalu powodów w okresie objętym pozwem. Ponadto pozwany wskazał, że powodów obciąża ciężar udowodnienia wysokości szkody poprzez wykazanie, iż w okresie objętym pozwem byli najemcy nie uiszczali żadnego odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Pozwany przyznał okoliczność, że gdyby wynajęcie lokalu nr (...) położonego przy ul. (...) w P. było możliwe powodowie mogliby uzyskać stawkę w wysokości 449,00 zł miesięcznie w okresie od 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. Pozwany zakwestionował zasadność domagania się przez powodów zasądzenia opłat eksploatacyjnych zapłaconych przez właścicieli. Ponadto pozwany wskazał, że powodowie nie wykazali wysokości szkody, ponieważ według niego przedstawione dowody w żadnej mierze nie świadczą o wysokości szkody oraz nie wykazują faktycznego zużycia mediów przez osoby uprawnione do otrzymania lokalu socjalnego, a pozwany natomiast odpowiada tylko za szkodę w rzeczywistej wysokości.

Na rozprawie w dniu 9 marca 2016r. strona powodowa oświadczyła, że cofa pozew i zrzeka się roszczenia co do kwoty 523,67 zł żądanej tytułem opłat za wodę i ścieki. Nadto wskazała, iż od dnia 1 stycznia 2016r. domaga się zasądzenia od kwot dochodzonych pozwem odsetek ustawowych za opóźnienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie są współwłaścicielami nieruchomości położonej przy ul. (...) w P. w udziale wynoszącym po 1/5 części każdy, dla której Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. prowadzi księgę wieczystą (...). Na przedmiotowej nieruchomości pobudowany jest budynek mieszkalny wielolokalowy. W budynku tym na parterze znajduje się lokal mieszkalny nr (...) o powierzchni 35,25 m², który składa się z pokoju, kuchni, toalety oraz pomieszczenia przynależnego w postaci piwnicy. Powyższym budynkiem mieszkalnym zarządza w imieniu powodów G. M..

(dowód: wydruk elektronicznej księgi wieczystej – k.19 - 22, plan budynku - k. 23)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 20 stycznia 2010r., sygn. akt I C 929/09/6, Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu nakazał M. J. opróżnić, opuścić i wydać powodom przedmiotowy lokal mieszkalny nr (...), przyznając eksmitowanemu prawo do lokalu socjalnego i wstrzymując jego eksmisję do czasu złożenia mu przez Miasto P. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

(bezsporne, a nadto dowód: wyrok Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2010r. – k. 24, akta Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. I C 929/09/6)

Pismem datowanym na dzień 21 lipca 2010r. powodowie wezwali pozwanego do złożenia M. J. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego wyznaczając ostateczny termin do dnia 30 lipca 2010r. W odpowiedzi pozwany pismem z dnia 24 sierpnia 2010r. poinformował powodów że nie ma możliwości złożenia M. J. oferty umowy najmu lokalu socjalnego.

(dowód: pismo powodów z dnia 21 lipca 2009r. – k. 26 - 27, pismo Zarządu (...) Zasobów Lokalowych Zakład (...) z dnia 24 sierpnia 2010r. – k. 28)

W okresie objętym pozwem od 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. w lokalu nr (...) położonym w P. przy ul. (...) zamieszkiwał uprawniony do lokalu socjalnego M. J.. W tym przedziale czasowym M. J. nie uiszczył na rzecz powodów jakiegokolwiek kwoty w związku z korzystaniem z tego lokalu.

(dowód: zeznania świadka E. M. – k. 125 - 126, zeznania powoda G. M. – k. 126)

Gdyby M. J. opuścił lokal stanowiący własność powodów, powodowie za okres od dnia od 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. oddaliby ten lokal w najem innym podmiotom.

Wysokość czynszu najmu, jaki powodowie mogliby uzyskać wynajmując lokal nr (...) położony w P. przy ul. (...) w okresie od dnia 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. wynosiła łącznie 4.547,94 zł (449,00 zł x 10 miesięcy oraz 57,94 zł za 4 dni w październiku 2015r. – 14,485 zł za 1 dzień).

(bezsporne, a nadto: operat szacunkowy – k. 39-57)

Pismem z dnia 19 czerwca 2015r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty w terminie do dnia 30 czerwca 2015r. kwoty 2.694,00 zł tytułem odszkodowania za zaniechanie dostarczenia lokalu socjalnego M. J. w okresie od 1 grudnia 2014r. do 31 maja 2015r. Strona pozwana odebrała to pismo w dniu 22 czerwca 2015r.

(dowód: pismo pełnomocnika powodów z dnia 15 października 2015r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 94 - 96)

Powodowie jako współwłaściciele budynku mieszkalnego położonego przy ul. (...) w P. byli obciążeni kosztami eksploatacyjnymi, w tym należnościami za wywóz śmieci. Najemcy lokali mieszkalnych znajdujących się w tym budynku w ramach umów najmu zawartych z powodami uiszczali na rzecz powodów kwotę naliczaną w stosunku do jednej osoby w wysokości 12,00 zł miesięcznie tytułem należności za wywóz śmieci.

Powodowie w okresie od 1 stycznia 2015r. do końca września 2015r. regulowali na rzecz Związku (...) opłaty za wywóz śmieci. Kwota należności zapłaconych przez powodów z tego tytułu obejmowała również opłaty za wywóz śmieci w związku z zajmowaniem przez M. J. lokalu nr (...) położonego w P. przy ul. (...), opłaty te wyniosły łącznie 108,00 zł (12,00 zł x 9 miesięcy).

(dowód: potwierdzenia zapłaty – k. 83 - 87, potwierdzenia złożenia deklaracji do Związku (...) – k. 88, zeznania świadka E. M. – k. 125 - 126, zeznania powoda G. M. – k. 126)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów, zeznań świadka E. M. i powoda G. M..

Zaoferowane do sprawy przez strony dokumenty Sąd uznał za wiarygodne, albowiem ich prawdziwości oraz treści w nich zawartych ostatecznie nie kwestionowała żadna ze stron, a Sąd nie miał podstaw, by czynić to z urzędu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka E. M. i powoda G. M., ponieważ były logiczne i spójne, wzajemnie się uzupełniały oraz znalazły potwierdzenie w złożonych dokumentach. Z uwagi na to, że strona powodowa skutecznie cofnęła pozew co do kwoty 523,67 zł żądanej tytułem opłat za wodę i ścieki zbytecznym było dokonywanie oceny wiarygodności zeznań wymienionych osób w części dotyczącej zasad obciążania tymi opłatami M. J..

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Po ostatecznym sformułowaniu swojego stanowiska powodowie domagali się zasądzenia od Miasta P. kwoty 4.655,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i dat określonych w pozwie.

Roszczenie powodów obejmowało odszkodowanie za okres od 1 grudnia 2014r. do dnia 4 października 2015r. za niedostarczenie lokalu socjalnego osobie, wobec której prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 20 stycznia 2010r. w sprawie I C 929/09/6, orzeczono nakaz z eksmisji z lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w P. i któremu przyznano prawo do lokalu socjalnego.

Powodowie uzasadniając zgłoszone roszczenie powoływali się na treść przepisu art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266 ze zm.) w zw. z art. 417 k.c.

Zgodnie z powołanymi przepisami, jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze za wyrządzoną szkodę. Szkada ta musi być wynikiem bezprawnego zaniechania lub działania władzy publicznej – pozostawać w adekwatnym z nim związku przyczynowo – skutkowym.

Powyższe nakazuje przyjąć, iż przesłankami warunkującymi powstanie po stronie gminy obowiązku odszkodowawczego są, po pierwsze: niedostarczenie przez gminę osobie uprawnionej lokalu socjalnego; po drugie: zaniechanie gminy musi być niezgodne z prawem oraz po trzecie: zaistnienie po stronie właściciela szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z zaniechaniem gminy.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, iż pozwany do dnia 4 października 2015r. nie dostarczył lokatorowi uprawnionemu do tego na podstawie wyroku sądu lokalu socjalnego.

Spełniona została zatem pierwsza przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Pojęcie „wykonywanie władzy publicznej” określone w art. 417§1 k.c. obejmuje tylko takie działania, które ze swej istoty, a więc ze względu na charakter i rodzaj funkcji przynależnej władzy publicznej, wynikają z kompetencji określonych w samej Konstytucji oraz innych przepisów prawa. Ich wykonywanie z reguły łączy się z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Chodzi zatem o działanie w takim obszarze, w którym może dojść do naruszenia prawa i wolności jednostki ze strony władzy publicznej. Treść art. 417 k.c. nie pozostawia żadnych wątpliwości, że źródłem szkody jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej. Chodzi zatem o wszelkie czynności związane z wykonywaniem imperium, a więc zarówno czynności faktyczne np. niezgodne z prawem zastosowanie środków bezpośredniego przymusu, jak i indywidualne rozstrzygnięcia podjęte przy zachowaniu określonej procedury, np. decyzja, zarządzenie itp. Przyjąć należy, że przy stosowaniu art. 417 k.c. przesłankę bezprawności ujętą w formule „działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem” należy ujmować ściśle, jako zaprzeczenie zachowania uwzględniającego nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej.

Nie może być zaś wątpliwości co do tego, że niezapewnienie przez gminę – wbrew treści art. 14 ust. 1 zd. drugie w zw. z art. 4 ust. 2 ustawy o ochronie praw lokatorów (...) – lokalu socjalnego osobie, której w wyroku orzekającym eksmisję przyznano prawo do takiego lokalu, jest niezgodne z prawem, tym bardziej, że powołany art. 14 ust. 1 zd. 2 nie uzależnia tego obowiązku od posiadania przez gminę wolnego lokalu w zasobie mieszkaniowym gminy. W konsekwencji, przyjąć należy, iż została spełniona również druga przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego w niniejszej sprawie.

Trzecią przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej z art. 417 k.c. jest szkoda w rozumieniu art. 361§2 k.c., czyli obejmująca straty oraz utracone korzyści, które poszkodowany mógł osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zajmowanie lokalu przez osobę trzecią w okresie objętym pozwem, w stosunku do której Sąd orzekł eksmisję z jednoczesnym jej wstrzymaniem do czasu złożenia przez gminę oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego, uniemożliwiało powodowi wynajęcie lokalu na wolnym rynku, a tym samym uzyskanie z tego tytułu korzyści majątkowej w postaci czynszu najmu.

Bez wątpienia lokal nr (...) położony w P. przy ul. (...) mógłby zostać wynajęty na wolnym rynku w okresie objętym pozwem. Zresztą na zamiar podjęcia działań w tym zakresie strona powodowa wskazywała już w pozwie, zaznaczając, iż większość lokali znajdujących się w budynku przy ul. (...) stanowią przedmiot umów najmu, których stronami są

właściciele tej nieruchomości. Ustalenie to, niekwestionowane przez pozwanego, w oparciu o zasady doświadczenia życiowego jest wysoce uprawdopodobnione. W tak dużym mieście, jakim jest P., w którym znajduje się kilka dużych publicznych szkół wyższych oraz szereg niepublicznych uczelni i zamieszkiwanym przez tak znaczną liczbę mieszkańców wynajęcie lokalu nie nastroczałoby problemów.

Mając na względzie powyższe, należało przyjąć, iż zgodnie z art. 361§2 k.c. szkodę powodów w niniejszej sprawie stanowią utracone korzyści, jakie mogliby uzyskać z tytułu wolnorynkowego czynszu najmu przedmiotowego lokalu, gdyby lokal opuściła osoba je zajmująca, a ku temu nieuprawniona, oczekująca na złożenie jemu oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Powodowie wykazali spełnienie przesłanki związku przyczynowo – skutkowego pomiędzy szkodą, jaka stała się udziałem powodów, a niedostarczeniem uprawnionemu lokalu socjalnego przez pozwanego. Związek przyczynowy zachodzi tylko wtedy, gdy w zestawie wszystkich przyczyn i skutków mamy do czynienia jedynie z takimi przyczynami, które normalnie powodują określone skutki. Nie wystarczy więc stwierdzić istnienie związku przyczynowego jako takiego. Wymagane bowiem jest też stwierdzenie, że chodzi o następstwa normalne. Jakkolwiek bowiem art. 361§1 k.c. nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym, odmiennego od istniejącego w rzeczywistości, to jednak wiąże odpowiedzialność tylko z normalnymi następstwami zjawisk stanowiących jej podstawę. Bez tego bowiem zabiegu łańcuch skutków zdarzenia, tkwiącego u podstawy obowiązku odszkodowawczego, byłby nieograniczony. Normalny związek przyczynowy zachodzi, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

W okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa wykazała, iż normalnym następstwem niedostarczenia przez pozwanego byłemu lokatorowi lokalu socjalnego było niez uzyskanie przez powodów korzyści w postaci czynszu wolnorynkowego. Powodowie udowodnili zatem, że gdyby pozwany dostarczył lokal socjalny, oni dysponowałiby należącym do nich lokalem mieszkalnym i mogli zaoferować go jako przedmiot najmu.

Pozwany w odpowiedzi na pozew zaprzeczył jakoby osoba uprawniona do otrzymania lokalu socjalnego zamieszkiwała w przedmiotowym lokalu w okresie objętym pozwem. Powyższy zarzut Sąd uznał za bezzasadny. Przede wszystkim należy wskazać, iż na powyższą okoliczność został przesłuchany świadek E. M. oraz powód G. M.. Zeznaniami świadka oraz powoda w tym zakresie Sąd dał wiarę w całości. Tym samym Sąd uznał, że okoliczność zamieszkiwania przez M. J. w lokalu nr (...) na ul. (...) w okresie objętym pozwem została przez stronę powodową wykazana.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do wniosku, iż wysokość czynszu najmu, jaki powodowie mogliby uzyskać wynajmując lokal nr (...) położony w P. przy ul. (...) w okresie od dnia 1 grudnia 2014r. do 4 października 2015r. wynosiła 4.547,94 zł. Co istotne, pozwany przyznał w odpowiedzi na pozew, iż wysokość czynszu możliwa do uzyskania przez powodów na wolnym rynku w okresie wskazanym w pozwie wynosi 449,00 zł miesięcznie. Tak więc należne powodom odszkodowanie z tytułu utraconego czynszu najmu opiewa na kwotę 4.547,94 zł (449,00 zł x 10 miesięcy oraz 57,94 zł za 4 dni w październiku 2015r. – 14,485 zł za 1 dzień).

Na aprobatę zasługiwało również roszczenie powodów w zakresie żądania zapłaty kwoty 108,00 zł tytułem poniesionych przez nich kosztów wywozu śmieci obciążających lokatora mieszkania nr (...).

Zgodnie z art. 9 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w stosunkach najmu oprócz czynszu wynajmujący może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, a w wypadku innych tytułów prawnych uprawniających do używania lokalu, oprócz opłat za używanie lokalu, właściciel może pobierać jedynie opłaty niezależne od właściciela, z zastrzeżeniem ust. 6, który mówi, że opłaty niezależne od właściciela mogą być pobierane przez właściciela tylko w wypadkach, gdy korzystający z lokalu nie ma zawartej umowy bezpośrednio z dostawcą mediów lub dostawcą usług. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 stycznia 2010r. II CSK 323/09 wyraził pogląd, iż „Na gruncie art. 18 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów (...) nie budzi wątpliwości przekonanie, iż pozostaje w normalnym związku przyczynowym z zaniechaniem przez gminę wypełnienia obowiązku dostarczenia lokalu socjalnego osobie do tego uprawnionej, strata właściciela

lokalu mieszkalnego spowodowana nieuiszczeniem przez byłego lokatora opłat za używanie zajmowanego lokalu i że za i tę postać szkody gmina ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 417§1 k.c.” Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że z całą pewnością poniesione przez powodów koszty eksploatacyjne związane z przedmiotowym lokalem należy uznać za szkodę, która przyjmuje postać straty powstałej po stronie powodów.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego najemcy lokali mieszkalnych znajdujących się w budynku położonym w P. przy ul. (...) w ramach umów najmu zawartych z powodami uiszczali na rzecz powodów kwotę naliczaną w stosunku do jednej osoby w wysokości 12,00 zł miesięcznie tytułem należności za wywóz śmieci. Podkreślić należy, że stawka ta wynika z uchwały nr VI/31/2013 Zgromadzenia Związku (...) z dnia 12 marca 2013r. ([http://www.goap.org.pl/wp-content/uploads/ \(...\) -nr-VI-31-2013-z-12-marca-2013.pdf](http://www.goap.org.pl/wp-content/uploads/ (...) -nr-VI-31-2013-z-12-marca-2013.pdf)). W okresie od 1 stycznia 2015r. do końca września 2015r. strona powodowa regulowała na rzecz Związku (...) opłaty za wywóz śmieci. Kwota należności zapłaconych przez powodów z tego tytułu obejmowała również opłaty za wywóz śmieci w związku z zajmowaniem przez M. J. opisanego wyżej lokalu, opłaty te wyniosły łącznie 108,00 zł (12,00 zł x 9 miesięcy).

Reasumując, należne powodom odszkodowanie opiewa na łączną sumę 4.655,94 zł (4.547,94 zł + 108,00 zł). Tak więc Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 4.655,94 zł wraz:

-
- z ustawowymi odsetkami od kwoty 2.694,00 zł od 1 lipca 2015r. do 31 grudnia 2015r.,
- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.694,00 zł od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty,
- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.961,94 zł od dnia 9 lutego 2016r. do dnia zapłaty.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia o odsetkach za zwłokę, wskazać należy, że zostało ono oparte o przepis art. 481§1 k.c. Według art. 481§1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Roszczenie o odszkodowanie jest roszczeniem bezterminowym, a zatem staje się ono wymagalne, w myśl art. 455 k.c., najwcześniej w momencie doręczenia dłużnikowi wezwania do zapłaty. Świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, wierzycielowi od dnia 1 stycznia 2016r. należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości określonej w aktualnie obowiązującym art. 481§2 k.c.

Pismem z dnia 19 czerwca 2015r. powodowie wezwali pozwanego do zapłaty w terminie do dnia 30 czerwca 2015r. kwoty 2.694,00 zł tytułem odszkodowania za zaniechanie dostarczenia lokalu socjalnego M. J. w okresie od 1 grudnia 2014r. do 31 maja 2015r. Pozwany mimo wyznaczonego terminu nie uregulował powyższej należności, zatem należało uznać, że od dnia 1 lipca 2015r. pozostawał on w zwłoce z zapłatą odszkodowania w wysokości 2.694,00 zł.

Z kolei żądanie zapłaty odszkodowania w wysokości 1.961,94 zł zostało zawarte w pozwie. Odpis pozwu został doręczony stronie pozwanej w dniu 25 stycznia 2016 r. (k. 101). Zakładając, że pozwany winien spełnić swoje świadczenie w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty (termin do spełnienia świadczenia określany w nakazach zapłaty wydawanych przez sądy), stwierdzić należy, iż termin zapłaty należności upłynął w dniu 8 lutego 2016r., zatem pozostawał on w zwłoce z zapłatą odszkodowania w wysokości 1.961,94 zł od dnia 9 lutego 2016r.

W punkcie II wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, a mianowicie co do żądania zasądzenia odsetek od kwoty 1.961,94 zł od dnia wniesienia pozwu.

W punkcie III wyroku Sąd umorzył postępowanie co do kwoty w wysokości 523,67 zł. Zgodnie z art. 203§1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia aż do wydania wyroku. Natomiast w myśl art. 355§1 k.p.c. jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania. Wskazane powyżej przepisy znajdują w pełni zastosowanie w niniejszej sprawie. Na rozprawie w dniu 23 marca 2016r. strona powodowa oświadczyła, że cofa pozew

co do kwoty 523,67 zł i zrzeka się roszczenia co do tej sumy, a Sąd nie dopatrył się żadnej z przesłanek z art. 203§4 k.p.c. przemawiającej za uznaniem takiej czynności za niedopuszczalną. Stąd też należało uznać, iż cofnięcie pozwu nastąpiło ze skutkiem prawnym i w związku z tym faktem należało umorzyć postępowanie w sprawie we wskazanym zakresie.

Ponieważ strona powodowa uległa tylko co do nieznaczonej części swojego żądania (zasądzona kwota stanowi 90% sumy, której zapłaty żądali powodowie), przeto o kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 100 k.p.c. i obciążył nimi w całości pozwanego. Na koszty strony powodowej opiewające łącznie na kwotę 2.676,00 zł składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 2.400,00 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, opłata sądowa od pozwu w wysokości 259,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w wysokości 17,00 zł.

SSR Gerard Bochyński